

Η Γέννηση του Χριστού και η συνειδητοποίηση της ανθρώπινης πραγματικότητας

/ [Επικαιρότητα](#)

«Όσο κι αν ο σύγχρονος κόσμος αποφεύγει να αντλήσει κάποιο ανθρωπολογικό νόημα από τα Χριστούγεννα, που για τις χριστιανικές κοινωνίες είναι ένα μήνυμα αγάπης, τόσο αυτό το μήνυμα θα ηχεί πιο δυνατά ως αναγκαιότητα και ως έλλειμμα στις ψυχές των ανθρώπων», επισημαίνει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο καθηγητής Χριστιανικής Γραμματείας, Τμήμα Θεολογίας του ΑΠΘ, [Χρήστος Αραμπατζής](#).

Επιπρόσθετα, μεταξύ άλλων, αναφέρει ότι «Τα Χριστούγεννα, ως εορτή, έρχονται να υπενθυμίσουν ένα κεφαλαιώδους σημασίας γεγονός για την ανθρωπότητα. Στην ιστορία των πολιτισμών δεν υπήρξε ποτέ, έξω από το Ευαγγέλιο, η περιγραφή της εισόδου της του Θεού ως «σαρκωμένης αγάπης» στην Ιστορία. Μιας αγάπης, όμως, όχι αυτοαναφορικής και άρα φυλακισμένης, αλλά μιας αγάπης που αγκαλιάζει τα πάντα και εκδηλώνεται ως «έσχατη ταπείνωση», ως κάθοδος της άχρονης και άπειρης θείας υπόστασης του Λόγου μέσα στην ευτέλεια της

ανθρώπινης ιστορικής πραγματικότητας».

Αναλυτικά, η οπτική του κυρίου Χρήστου Αραμπατζή επί του θέματος της Γέννησης του Χριστού και της συνειδητοποίησης της ανθρώπινης πραγματικότητας:

Οι ημέρες των Χριστουγέννων δίνουν πάντα μια αφορμή για να αναψηλαφήσουμε τον «έσω άνθρωπο» και να αναρωτηθούμε για το νόημα της ανθρώπινης ζωής και της συνύπαρξής μας με τους άλλους.

Όσο κι αν ο σύγχρονος κόσμος αποφεύγει να αντλήσει κάποιο ανθρωπολογικό νόημα από τα Χριστούγεννα, που για τις χριστιανικές κοινωνίες είναι ένα μήνυμα αγάπης, τόσο αυτό το μήνυμα θα ηχεί πιο δυνατά ως αναγκαιότητα και ως έλλειμμα στις ψυχές των ανθρώπων.

Η καθημερινότητά μας, η οποία καθίσταται ολοένα και πιο πολύπλοκη λόγω των επεκτεινόμενων δυνατοτήτων επικοινωνίας και αλληλεπίδρασης, απαιτεί από όλο και περισσότερους ανθρώπους τη συνειδητοποίηση και την αντιμετώπιση όχι μόνον των δικών τους αντιφάσεων, αλλά και αυτών του περιβάλλοντός τους.

Οι συλλογικές καταστροφές είναι πάντα το άθροισμα άλυτων επιμέρους προβλημάτων των εσωτερικών αντιφάσεων και αγκυλώσεων του ανικανοποίητου του ανθρώπου, που όσο μεγαλώνει τόσο πιο αυτοκαταστροφικό γίνεται.

Ένα ανικανοποίητο που επιτείνεται καθώς αυτό που επιζητεί εκ της φύσεώς του ο άνθρωπος είναι η «έκφραση και η απόλαυση της αγάπης». Ο άνθρωπος έχει

προικιστεί με την ικανότητα να αισθάνεται και να εκπέμπει την αγάπη, ως χαρακτηριστικό της ύπαρξής του, ως το μεγάλο και ανεξήγητο μυστήριο της φύσης του και της ιστορικής του δράσης.

Τα Χριστούγεννα, ως εορτή, έρχονται να υπενθυμίσουν ένα κεφαλαιώδους σημασίας γεγονός για την ανθρωπότητα. Στην ιστορία των πολιτισμών δεν υπήρξε ποτέ, έξω από το Ευαγγέλιο, η περιγραφή της εισόδου της του Θεού ως «σαρκωμένης αγάπης» στην Ιστορία. Μιας αγάπης, όμως, όχι αυτοαναφορικής και άρα φυλακισμένης, αλλά μιας αγάπης που αγκαλιάζει τα πάντα και εκδηλώνεται ως «έσχατη ταπείνωση», ως κάθοδος της άχρονης και άπειρης θείας υπόστασης του Λόγου μέσα στην ευτέλεια της ανθρώπινης ιστορικής πραγματικότητας.

Μόνο μέσα στο Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού κηρύττεται αυτή η αδιαφιλονίκητη αλήθεια της ενανθρώπισης του ίδιου του Θεού, ως έκφραση της απόλυτης αγάπης προς τον άνθρωπο, ώστε αυτός να λυτρωθεί από τα δεσμά του φόβου του θανάτου, μιμούμενος αυτή την αγάπη, αρνούμενος όσα τον καθηλώνουν στην αυτάρεσκη αυτοαναφορικότητα. Όσο αντιφατικό κι αν ακούγεται, ο θάνατος ως το έσχατο όριο της ανθρώπινης συνειδητότητας βρίσκει την αναίρεσή του μόνο στην ελπίδα της αγαπητικής σχέσης που θεμελιώνεται στον ίδιο τον Χριστό και εκδηλώνεται ως «φυσική» συνέπεια στον συνάνθρωπο. Η νοσηματοδότηση αυτής της σχέσης θεμελιώνεται στο γεγονός της Γέννησης του Χριστού, της εισόδου του Θεού μέσα στην ιστορία και στη δυνατότητα που προσφέρει στον άνθρωπο να εκφράσει την αγάπη ως γνώρισμα και θεμέλιο της ύπαρξής του.

Πολύ εύστοχα ένας από τους μεγάλους αγίους της Ορθόδοξης Εκκλησίας, ο Μάξιμος Ομολογητής (7ος αι.) χαρακτήρισε τη Γέννηση του Χριστού ως το προαιώνιο μυστήριο της δημιουργίας του ανθρώπου.

Οι άνθρωποι έλαβαν διά της δημιουργίας το «απλώς είναι». Αλλά το δέχθηκαν εν όψει του τελικού αιτίου προς το «ευ είναι», το οποίο θα πραγματοποιηθεί διά της ενσάρκωσης. Το «απλώς είναι» παραμένει κάτι ατελές, δεν είναι παρά μια σκιά σε σύγκριση με το «ευ είναι» που μονίμως αναζητά ο άνθρωπος και του προσφέρεται μέσα από τη Γέννηση του Χριστού. Μέσα σε αυτό το γεγονός ο άνθρωπος παραδίδεται στο απόλυτο μυστήριο που ονομάζουμε Θεό, ανανεώνεται και ανακαινίζεται ικανοποιώντας τη λαχτάρα του να γευτεί τη μακαριότητα και την ευδαιμονία.

(Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ / Ελένη Μαχαίρα)